

ASTROLOGIE I - PRENATALE ASTROLOGIE

De Moderne Mystiek en Wetenschapsreview

Artikel van Willi Sucher, juli 1937

Er zijn vandaag de dag mensen in leven die de sterrenhemel op een bijzondere persoonlijke, innerlijke en intieme manier weten te waarderen. Wanneer ze in momenten van eenzaamheid en verstillig opkijken naar de fonkelende menigte, is er soms het gevoel dat de hemel hun doordringende tonen en geheime harmonieën onthult waarvan de persoonlijke correspondentie alleen in het diepst van de ziel te vinden is. Degenen die deze kosmische boventonen kunnen voelen zijn een geleidelijk dalend aantal; dergelijke harmonieën maken deel uit van een stroom die behoort tot een verleden dat steeds moeilijker te bereiken is naarmate de modernere wetenschap bezit neemt van de Aarde.

In de 16e eeuw bezat Nostradamus een waarnemingsvermogen dat voor ons bijna onbegrijpelijk is. Voor hem was de hemel een schrift waarin hij tijdgebonden profetieën las over het lot van de volkeren en de komende generaties; profetieën die tot aan de tijd van de Franse Revolutie in vervulling bleven gaan. Er bleek in hem alle sterrenoverlevering van de oude Chaldeeërs, Egyptenaren en Grieken te zijn opgeslagen.

De priesters in de Mysterietempels onthulden het verleden en de toekomst van de wereld en van de mensheid door hun kennis van de sterren. Slechts een klein deel van hun immense wijsheid lag in de kennis van het verband tussen de mensheid en de wereld van de sterren zoals die door de gewone geboorte-astrogram wordt weergegeven. Ze noteerden bijvoorbeeld de positie van de Maan, of deze nu een wassende of afnemende aard had, in welk teken van de dierenriem hij stond, verdere aanwijzingen van het lot van de aarde, en het karakter en de mogelijkheden van het betreffende onderwerp. Met het verval van de oude mysteries is het vermogen van de oude ingewijden navenant afgenomen; het is verloren gegaan in een doolhof van kronieken, formules en regels die, in de loop van de eeuwen, niet meer te begrijpen blijken te zijn. Alleen de overblijfselen van de wijsheid die de ouden bezaten, in haar eens zo prachtige volheid, is herkenbaar in de moderne astrologie.

De directe bron van de inspiratie van de oude ingewijden is noodzakelijkerwijs voor ons gesloten. De natuurwetenschap is in de laatste vier eeuwen de richting van de zoektocht naar kennis geworden - een richting die ook grenzen stelt aan de hoeveelheid kennis die met de methode kan worden bereikt. Er is geen overeenstemming tussen de moderne astronomie en de wijsheid van de ouden. De moderne wetenschappelijke leer verandert snel, maar de onderliggende geest die hen doordringt - een oprechte innerlijke zoektocht naar kennis - is datgene waarmee we de astrologie moeten benaderen als we de oude wijsheid willen heroveren. Want de impuls die de wetenschap aanspoort is een natuurlijke en kritische liefde voor de aarde. Het is waar dat daardoor de hemel verloren is gegaan, maar deze kan worden teruggewonnen wanneer de wetenschap zich in haar onderzoek verdiept in de kennis van de geest.

In de embryologie, een wetenschap van betekenis in verband met de astrologie, zijn grote stappen gezet. De oorsprong en de groei van zowel het dierlijke als het menselijke embryo is het onderwerp geweest van veel moeizaam onderzoek. Er blijft inderdaad nog veel duisternis bestaan, vooral over de vroege stadia van de embryonale ontwikkeling - een periode van primair belang en van verstrekkende gevolgen voor de mens na de geboorte. De vraag rijst immers of het eigenlijke tijdstip van de geboorte (dat door de ouden als fundamenteel voor hun sterren wijsheid wordt beschouwd) niet slechts van ondergeschikt belang is. Bij het bestuderen van de invloed van hemellichamen op de mens kan men zich afvragen of het tijdstip van de bevruchting en de opvolging van de embryonale stadia niet van grotere betekenis is dan de constellatie bij de geboorte. Geboorte betekent alleen dat het jonge leven zijn eigen bestaan heeft bereikt; het wordt bevrijd van de moeder.

Als we begrijpen wat ons door de traditie is nagelaten, zullen we zien dat de oude sterrenbeeld verhalen zich goed bewust waren van de prenatale gebeurtenissen in hun meer kosmisch-spirituele aspect. De bijna mythische verslagen uit de Egyptische tijd spreken over de hermetische sterrenwereld en verwijzen naar Thoth of Hermes, de legendarische grondlegger van de oude Egyptische cultuur. Door het helderziende bewustzijn, dat de mensheid in die tijd nog bezat, werpt deze wijsheid licht op de geboorte-astrogram, met name in de relatie van de zon, de maan en de aarde. Uit het begrip van die relaties kon men het werkelijke begin van de

embryonale ontwikkeling afleiden en de bijzondere aspecten waarderen die door de kosmos werden verweven in het nieuwe menselijke organisme dat net ontstond. In het licht van deze kennis opent de constellatie van de geboorte voor ons een sleutel tot de spirituele aard en de krachten van het universum die het echte wezen dat we door de poort van de geboorte met ons meenemen naar het aardse bestaan, vormen en boetseren.

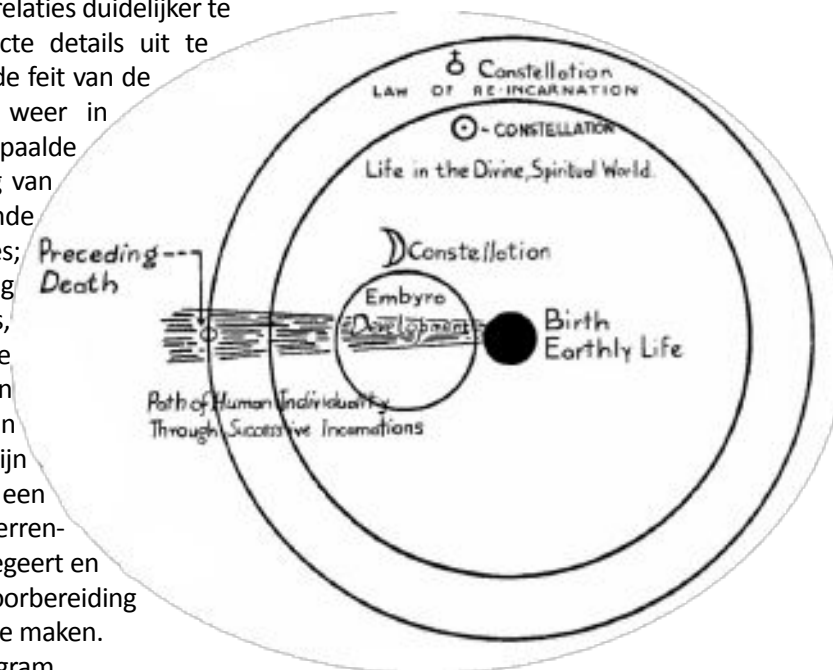
Het sterrenbeeld op het moment van de geboorte belicht de mens vanuit drie aspecten: de maan, de zon en Saturnus en onthult diepe spirituele connecties in hun relatie tot de aarde. Op het moment van de geboorte is de maan zichtbaar boven of onzichtbaar onder de horizon; de relatie met de zon is ofwel wassend ofwel afnemend. Met deze feiten als basis is het mogelijk om in elk individueel geval terug te gaan naar de tijd van de conceptie. Op deze manier worden we naar een bepaald sterrenbeeld geleid dat ongeveer 273 dagen voor de eigenlijke geboorte ligt, hoewel deze periode in individuele gevallen varieert. (Technische details met voorbeelden zullen in een later artikel worden gegeven). Het fysiologische aspect van de geboorte is nog steeds een groot mysterie, maar degenen die geïnteresseerd zijn in astrologie zullen het er waarschijnlijk mee eens zijn dat de constellatie op het moment van de conceptie, voor het doel van onze huidige studie, waarschijnlijk van grote betekenis is. Onder invloed daarvan begint zich een nieuw leven te vormen. Wie vertrouwd is met de ontwikkeling van het embryo zal het er ook mee eens zijn dat het precieze moment van de bevruchting van vitaal belang is, dus het zal de moeite waard zijn om de op dat moment heersende kosmische omstandigheden te bestuderen. Vanaf dat moment zal het nodig zijn om het stromende kosmische leven voor de komende negen maanden te bestuderen, om het pad van de zon door de beelden van de dierenriem te observeren samen met die van de planeten en hun retrograde bewegingen en zo verder, allemaal samenvallend (ongeveer) tot tien omwentelingen van de maan rond de aarde.

Deze maan omwentelingen zijn van het grootste belang. Ze zijn voorlopers van de daaropvolgende ritmische tijdperken van het aardse leven die zullen komen - het hele kosmische proces is erin afgebeeld. Maar naast het verkrijgen van inzicht in het aardse leven van de nieuwe mens, zullen we een beeld hebben van zijn bestemming waarin zijn potenties, hindernissen, en de omstandigheden die zullen heersen in verschillende perioden van zijn leven worden aangegeven. Zelfs tendensen tot ziekte en gezondheid zullen worden onthuld. Prenatale kosmische verschijnselen geven een beeld van het creatieve element in de mens, het zogenaamde etherische lichaam, dat gedurende het hele leven op aarde het fysieke lichaam begeleidt dat zijn ontwikkeling en veranderingen teweegbrengt en het beschermt tegen zijn neiging tot verval. Dit alles heeft zeer veel te maken met de maan, want de maan vertaalt de kosmische, spirituele kern in gebeurtenissen in de tijd. Dit feit zou wel eens het maanmysterie van de mens kunnen worden genoemd.

We kunnen nog verder gaan. Onze verbinding met de maan stelt ons in staat om de fijnere kwaliteiten van het organisme te begrijpen, met inbegrip van alles wat met erfelijkheid te maken heeft. We hebben bijzondere en belangrijke relaties met de zon, niet alleen in de objectieve zin als een vurig, hemels lichaam, maar in de zin dat het een zonne-entiteit is die zich uitdrukt in een aangewezen baan. We weten dat het schijnbare pad van de zon een zeer belangrijke kosmische werkelijkheid is. De zon leidt ons naar een [geestelijke] constellatie die, hoewel het een wiskundige relatie heeft met de geboortconstellatie, er heel erg onafhankelijk van is in de tijd. Het kan in feite zowel voor als na de geboorte voorkomen, maar meer details hierover zullen in toekomstige artikelen worden gegeven. Deze constellatie heeft een diepe overeenkomst met de ziel en het essentiële karakter van het zijn; ze onthult de fundamentele kijk op de wereld. Het is al aangetoond dat elke mogelijke wereldopvatting en filosofie in verband kan worden gebracht met een van de beelden van de dierenriem. (Zie *De Mens en de Kosmische gedachte* GA 151 van Rudolf Steiner.) Idealisme kan als filosofie worden gerelateerd aan de Ram, de logische kijk op Jupiter, enzovoort. Als men dan een idealist is, maar neigt naar een logische uitdrukking ervan, kan men zeggen dat men Jupiter in Ram heeft als een spirituele horoscoop in tegenstelling tot de wiskundige precisie van de gewone geboorte-astrogram.

Om deze spirituele constellatie te bepalen was het nodig om het werkelijke leven te bestuderen. Het werd duidelijk dat het met mathematische nauwkeurigheid kon worden afgeleid uit de constellatie van de geboorte. Uitgaande van bepaalde feiten en wiskundige voorwaarden met betrekking tot Saturnus op het moment van de geboorte, kan een sterrenbeeld worden gevonden dat ons veel vertelt over het doorgeven van de menselijke individualiteit door eerdere incarnaties. Dit aspect van de hemel staat in een bijna tijdloze sublimiteit boven de horoscoop.

Het diagram hier zal helpen om de kosmische relaties duidelijker te maken, en daaruit zullen we proberen de exacte details uit te werken. In de eerste plaats hebben we het erkende feit van de reïncarnatie van de individualiteit die steeds weer in tijdperken van de aarde-evolutie duikt op bepaalde momenten die geschikt zijn voor de ontwikkeling van de aarde. Elke ziel bereidt zich voor op haar volgende aardse leven in de perioden tussen de incarnaties; daarom kunnen we een bepaalde richting aannemen door alle opeenvolgende incarnaties, die in het diagram worden aangegeven door de lijnen die naar de geboorte gaan. Na het betreden door de geboortepoort blijft er in het bewustzijn niets meer over om de mens te herinneren aan zijn verblijf in meer spirituele werelden. Toch is er een manier om door te dringen in de sluier van de sterrenconstellatie die op het moment van de geboorte regeert en waarvan de uitspraak vertelt over de immense voorbereiding die werd ondergaan om dit aardse leven mogelijk te maken. Dit wordt aangegeven in de drie cirkels van het diagram.

Dit alles is terug te vinden in de wiskundige relaties van het geboortegesternte. Om te beginnen wordt er licht geworpen op de prenatale kosmische invloeden die overeenkomen met de embryonale ontwikkeling. In deze constellatie komen ook expressieve beelden van de lichamelijke natuur in de breedste zin van het woord tot uiting, het lot dat concreet tot uitdrukking is gekomen in de vorm van het lichaam. De binnenste cirkel in het diagram, het maanmysterie van de mens, geeft dit aan.

Bovendien krijgen we een inzicht in het leven van de menselijke ziel in de rijken van de goddelijke geestelijke wezens. Dit wordt weerspiegeld in het sterrenbeeld van de zon. De filosofie van de mens - de "laatste echo van zijn vroegere vereniging met de wereld van de goden" - wordt erin geopenbaard. Een filosofie die als het ware de erfenis is van de gedachten van de goden - de tweede cirkel in het diagram. Tenslotte stroomt er vanuit verre kosmische afstanden, daar stroomt in de geboortconstellatie, van een constellatie gerelateerd aan de Saturnussfeer -buitenste cirkel - de invloeden van vorige incarnaties.

Nog een ander aspect van de relatie van de mens tot de sterren openbaart zich in het sterrenbeeld op het moment van de dood. Steiner begreep deze realiteit heel goed en heeft erop gewezen dat de "stervensastrogram" van groot belang is voor het individu dat weer is overgegaan in de geestelijke wereld. Hij beweert verder dat de contemplatie van de horoscoop aan hen die nog op aarde leven een mooi en onbaatzuchtig begrip geeft van het bestaan van hen die zijn overgegaan. De contemplatie van de horoscoop van de geboorte daarentegen is te vaak een uiting van menselijk egoïsme.

Geboorte en dood kunnen worden vergeleken met het ritme van de ademhaling. Bij het betreden van het leven op aarde nemen we, als in een machtige ademtocht, de ingrediënten van de kosmos en van de aarde in ons op om daaruit ons eigen organisme te vormen. Bij de dood ademen we ons wezen weer uit in de omringende sferen, wordt ons fysieke lichaam gegrepen door de ontbindende krachten van de aarde en wordt ons geestelijk wezen weer teruggegeven aan de kosmische spirituele ruimtes. Tussen deze twee polen van inademing bij de geboorte en uitademing bij de dood bevindt zich een aards leven dat de stoffen uit de aarde en uit de kosmos verandert en evolueert - ze veranderen tot in ons fysieke organisme. Als gevolg van het lot uit het verleden worstelen we en streven we naar wat we hebben meegebracht; dat is onze taak. Om boven de golven van uiterlijke gebeurtenissen en eisen uit te stijgen, moet het menselijke "ik" werken in de fijnere sferen van het temperament en de neigingen. De neiging van de mens tot een bepaalde levensfilosofie is als het ware een erfenis van de goden, maar de harde feiten van het aardse leven dwingen ons om onze filosofie te verbreden en te verdiepen, om ons standpunt te veranderen en te ontwikkelen, en om er een kwaliteit van allesomvattende universaliteit in op te nemen. De daaruit voortvloeiende ontwikkelingen beïnvloeden onze lichamelijke natuur door ziekte en dergelijke; we worden anders dan we waren. De vruchten van al deze inspanningen en transformaties worden zichtbaar in de constellatie van de sterren op het moment van de dood.

De geesteswetenschap zegt dat de pas bevrijde ziel na de dood haar voorbije leven nog één keer ervaart als een panorama dat aan haar voorbijgaat. Veel mensen die zeer dicht bij de dood zijn geweest en pas op het laatste moment zijn gered, hebben verteld hoe hun hele leven, geconcentreerd op hun belangrijkste punten, voor hen heeft gestaan als grote herinneringsbeelden. Zoiets is het resultaat van een studie van de stervens-astrogram. Daarin staan de belangrijkste gebeurtenissen in het leven van het individu dat is overgegaan.

Zoals de geboorte-astrogram, op de beschreven manier, terug wijst naar het voorgeboortelijke bestaan van de mens, zo wijst de stervens-constellatie vooruit naar het bestaan van de ziel na de dood. De stervens-constellatie heeft ook een belangrijk verband met de prenatale kosmische gebeurtenissen - die plaatsvonden tijdens de ontwikkeling van het embryo - en verwijst tevens naar een gebeurtenis die verband houdt met de constellatie in de zonnesefer over het tijdstip van geboorte waarnaar hierboven werd verwezen. Zoals de laatste constellatie in de zonnesefer een symbool is voor het ontslaan van de ziel uit de schoot der goden, zo wordt in de constellatie na de dood de terugkeer van de ziel in de godenwereld gespiegeld na het uiteenvallen van de lichamen van het laatste aarde bestaan. Inderdaad, het is vaak pas lang na de dood dat het aardse streven tot bloei komt. In dit sterrenbeeld, dat vele jaren na de dood kan verschijnen, maar dat met mathematische consistentie uit de posities van de sterren op het moment van de dood ontstaat, wordt alles wat zuiver en rijp genoeg is om in toekomstige vormen van het aardse lot te worden ingeweven tot kosmische hoogten verheven.

© **Astrosophy Research Center** 2012 - ISBN 1-888686-13-8

Alle rechten voorbehouden. Deze artikelen zijn uitsluitend bestemd voor privé-gebruik, studie en onderzoek en mogen niet herdrukt voor enig ander doel zonder de schriftelijke toestemming van het Astrosophy Research Center.

Nederlandse vertaling door Libra in samenwerking met het Elisabeth Vreede Instituut.